

L'ENTOMÒLEG

El despatx del PhD. David Vilalta es situava en un soterrani de la facultat de biologia de la UAB. La manca de finestres, el color gris de les parets i la renglera de fluorescents que brunzien com la presència d'un eixam moribund li proporcionaven un control absolut de la llum que banyava els seus espècimens. La universitat li havia cedit gustosament aquell quarto que, d'altra banda, no hagués sabut com treure-li profit. Cada matí, en David baixava per les escales de ciment a les 6h45 i ficava la clau al pany – donant sempre dues voltes – per enfonsar-se en el seu petit cosmos de mort preservada en formaldehid. A les parets, entapissades de vitrines de totes les formes i mides, mil nou-cents quaranta-tres insectes estaven arrencats i classificats amb la precisió que només l'obsessió pot aconseguir.

A la petita taula del costat de la porta, l'únic vestigi personal era una fotografia decolorada, que feia mesos que ni mirava. En aquesta, en David i un altre nen estaven ajupits entre els arbres observant un insecte a terra. Pocs dies després de fer la foto, en Marcos, l'altre nen, va desaparèixer al bosc. En David el va trobar tres dies després, amb tot el cos marcat per laceracions i entremig d'exosquelets translúcids. Li va ensenyar les mans plenes de larves vives i amb un somriure, només li va dir amb una veu que ja no era del tot la seva:

- Mira... són meravelloses.

Va morir aquella nit a l'hospital, sense saber mai què havia passat. D'això en feia molts anys, però en David no va obrir boca sobre aquell episodi. L'únic que en conservava era la fotografia i l'atracció compulsiva pels insectes.

Era un dimecres, quan la màquina de cafè del departament es va espatllar i va haver de beure's un sobre instantani ranci en un pot de vidre que poc abans havia contingut larves mortes. Entre xarrups, va començar-li a néixer una sensació a l'interior de l'avantbraç esquerre, com un lleu formigueig. De primeres va pensar que era una tic nerviosa producte de la ingesta massiva de cafè de les darreres setmanes, de l'insomni conseqüent i de la manca de relacions socials.

Al llarg del dia, descartant ja qualsevol explicació racional, el pessigolleig va anar creixent en intensitat. No resultava desagradable, ans al contrari: era una sensació íntima, quasi amorosa. Com si algú l'estès coneixent des de les seves mateixes entranyes. En David va tancar els ulls i es va deixar portar per aquella carícia interna tot abraçant-la. Des que tenia memòria que era la primera vegada que se sentia acompanyat. Gairebé com aquells estius al bosc, abans de que en Marcos deixés de ser en Marcos. Quan va obrir els ulls, tenia una erecció que el va fer sentir vulnerable –com si el seu propi cos l'hagués traït– i el va desconcertar profundament.

Aquella nit, enmig de la comoditat del seu llit, va somiar que era una larva. Gegant, blanca i cega que esperava el moment de completar la metamorfosi en la foscor de les seves viseres que ara eren un capoll de quitina. Es va despertar negat de suor i, quan va abaixar la mirada, va veure al seu avantbraç una protuberància de la mida d'un ou de guatlle que palpitava amb el seu propi ritme cardíac. Amb les mans tremoloses la va acariciar abans d'agafar el bisturí que sempre portava a la cartera per anar a la universitat. Hi va practicar una incisió neta, en la qual no va brotar sang, sinó un líquid transparent lleugerament groguenc que feia una olor semblant a la mel fermentada. Del tall, a poc a poc, en va sortir l'insecte més bell que havia vist mai: una espècie de coleòpter translúcid d'uns quinze mil·límetres. Les antenes es movien per la seva pell amb una elegància que li recordava la papallona reina i quan el va mirar amb els seus ulls compostos, va començar a salivar compulsivament, sense saber per què. Va sostenir la criatura tremolosa entre els seus dits. Aquella bellesa havia sortit del seu braç.

Els dies següents en David va descobrir amb una fascinació que el consumia, que el seu cos s'havia convertit en un jardí de protuberàncies que bategaven a ritmes diferents. Cada una tenia el seu propi ritme intern. La degeneració augmentava exponencialment fins que, al cap de tres setmanes, va perdre completament la noció del temps com a fenomen lineal. Aquest s'havia convertit en alguna cosa circular i orgànica, mesurada pels cicles de gestació: la pressió dolça sota la pell que s'enduria, la inflamació gradual que el feia gemegar de plaer i, finalment, el moment sublim del part quirúrgic que el catapultava a èxtasis cada cop més intensos.

L'abstracció temporal va portar amb si un abandonament gradual del món exterior. Mica en mica, el despatx es va convertir en el niu d'en David i va deixar de pujar a la superfície. La part de dalt de la facultat s'anava esvaint de la seva realitat. Va improvisar un llit amb la cadira de fusta i un jersei vell, però dormia poc: els cicles de gestació no respectaven els ritmes circadianis. Tanmateix això no li provocava fatiga sinó calma; la sala l'embolcallava com una incubadora i la barreja de formaldehid i mel fermentada actuaven com un narcòtic primigeni.

Mentrestant, el seu cos continuava mutant d'una manera que superava qualsevol taxonomia coneguda. La pell del tors s'havia transformat en alguna cosa que cruixia melodiosament quan respirava, i aquest soroll l'excitava fins a la demència més pura. Era el so de la seva evolució, la confirmació que alguna cosa nova estava naixent. Els seus dits havien evolucionat fins adquirir una sensibilitat extrema, gairebé dolorosa, i quan els passava per sobre les protuberàncies madures, aquestes responien contraient-se amb espasmes. El naixement dels nous exemplars li produïa un plaer que naixia dels seus òrgans interns i s'expandia per cada terminació nerviosa, deixant-lo exhaust i agonitzant, delirant entre el dolor i l'èxtasi més absolut.

Aquest procés no va passar desapercebut pels seus col·legues, per molt que en David s'hagués retirat del món. De tant en tant, algú picava tímidament a la porta, alertats per les històries dels conserges sobre una pudor putrefacta que s'escapava de la porta del seu despatx, o sobre una criatura extremadament prima, sense musculatura i amb la pell grisosa que rondava de tant en tant per la màquina dels cafès amb la gràcia articulada d'una màntis religiosa. Però en David no obria mai la porta. Es limitava a enviar un grunyit de molèstia i a respondre amb la veu cada cop més metàl·lica que estava fent un descobriment extraordinari sobre els mecanismes secrets de la metamorfosi. Que en unes setmanes tindrien un article revolucionari sobre la taula. Que al final era l'únic que els interessava, a aquella colla de xupòpters. I en certa manera, raó no n'hi faltava...

Perquè, efectivament, cada exemplar superava l'anterior en sofisticació i bellesa monstruosa. Per tal que us feu una idea de la progressió inexorable del fenomen: el setè exemplar –que se'l va extreure de la cuixa dreta després d'una gestació de vuit dies, deixant-lo en un estat febril– era una criatura de dimensions considerables, dotada de pines quitinoses que brillaven com joies negres sota la llum mortuòria dels fluorescents. Quan la bèstia va emergir del tall, va emetre un estrèpit agut i penetrant, provocant un riure convulsiu a en David. Un riure que ja no era del tot humà.

En aquell punt, poca cosa quedava del que havia sigut en PhD. David Vilalta, professor d'entomologia. La seva identitat s'havia dissolt com sal en aigua salada, deixant alguna cosa nova i innombrable, una entitat que no tenia equivalent en cap taxonomia humana.

Un matí –o potser era un vespre– es va fer un tall resseguint la paret abdominal amb l'esperança d'alliberar el que intuïa que era l'espècimen més gran i complex de tots els que havia creat fins aleshores. Però a diferència dels altres parts gloriosos, aquella criatura es resistia a néixer. Era massa gran i estava massa integrada en la seva anatomia interna com per voler sortir. Va sentir com es resistia al seu interior, sota el diafragma, explorant amb curiositat científica l'arquitectura íntima dels seus òrgans vitals. Les potes delicades s'estenien entre les costelles. Les antenes peludes li feien pessigolles als pulmons i al cor, despertant sensacions que no sabia si classificar com a por, dolor o plaer.

Va anar comprenent que aquesta criatura no volia abandonar-lo perquè havia reconegut en ell l'hàbitat perfecte, l'hoste ideal. Va caure, amb una claredat extàtica, que en tot aquell procés, ell no era l'entomòleg estudiant els insectes. Sinó, l'insecte estudiant la seva pròpia metamorfosi. Va riure, i el so que en va sortir de la seva gola era el brunzit harmònic de milers d'ales vibrant a l'uníson.

El seu cos s'havia convertit en un exosquelet que contenia un eixam conscient i col·lectiu. Cada pensament era simultàniament el pensament d'un miler d'éssers diferents repartits per tota la seva

anatomia i despatx. Cada sensació es multiplicava i amplificava per milers de terminacions nervioses internes i externes que ja no eren estrictament humanes.

Amb moviments pertanyents no a un sistema nerviós individual sinó a la consciència col·lectiva que l'habitava, va obrir la vitrina central del despatx i en va enretirar els exemplars morts que l'ocupaven. Antics tresors que ara li semblaven patètiques imitacions de la vida autèntica. Va entrar-hi i amb l'últim gest de la seva morta humanitat es va tancar des de dins, on es va col·locar l'etiqueta que havia preparat amb una cal·ligrafia que es degradava lletra a lletra:

“Homo parasiticus. Exemplar tipus. Col·lecció eterna.”

El vidre era fred i reconfortant contra la seva closca. Va tancar els ulls i, amb l'última guspira de lucidesa per fi ho va comprendre. No era l'entomòleg, ni la personificació de la metamorfosi, sinó un procés digestiu. Estava essent devorat des de dins, lenta i amorosament. Va sentir com les criatures internes dissolien els seus últims vestigis. Aviat no en quedaria res de l'home que baixava cada matí per les escales de formigó, excepte una memòria difusa i integrada en la consciència múltiple de l'eixam que havia nascut del seu cos moribund. Però això no l'espantava. Al contrari, era la culminació lògica i inevitable d'una vida dedicada obsessivament a comprendre la bellesa terrible de la metamorfosi. El formaldehid de l'ambient del soterrani feia olor de casa, d'úter matern, d'entitat cristal·litzada en l'instant perfecte abans de la corrupció.

Ara era complet. Ara era etern. Ara era bellesa pura. La fotografia de la tauleta havia caigut. El rostre del Marcos el mirava des de terra, esborrat per la humitat fermentada que es filtrava pel sòl. Aquell somriure de feia més de vint anys, amb les mans plenes de larves.

Informe policial - Cas núm. 2024/10847

El Dr. David Vilalta va ser trobat mort al soterrani del departament de Biologia el 28 d'octubre a les 14:37h. L'estat del cos ha desconcertat a tot el personal present a l'escena. El cos estava segellat dins

d'una vitrina d'entomologia, en posició fetal, i ple de laceracions. Al pit tenia adherida una etiqueta amb una lletra intel·ligible. L'autòpsia va revelar que la cavitat toràcica havia estat completament reemplaçada per estructures de quitina. El forense va descriure l'interior del cos com “un niu buit”.

El periodista Claudi Sorta, autor del pòdcast “Entre la Foscor”, va morir exactament una setmana després en circumstàncies que repliquen amb exactitud mèdica les de Vilalta. Entre els seus efectes personals es va trobar aquest manuscrit, aparentment basat en les notes d'investigació del cas Vilalta. El més desconcertant és que Sorta descriu els fets des de la perspectiva de Vilalta, com si hagués experimentat les sensacions en primera persona. Diversos paràgrafs estan escrits en un estat de trànsit narratiu, on la veu de Sorta sembla fusionar-se amb la de la víctima original. L'última entrada del seu diari personal, datada el mateix dia de la seva mort, consisteix en una única línia repetida 247 vegades: “Són meravelloses”. En aquestes pàgines es perceben unes petites taques grogues.

Des d'aleshores, catorze persones vinculades a la investigació han mort en circumstàncies similars. L'últim va ser el patòleg forense, el Dr. Cristian Roca, trobat a la morgue dins d'una bossa de cadàvers que ell mateix havia tancat des de dins. La pudor de putrefacció es barrejava amb la dolçor de la mel fermentada.

NOTA MANUSCRITA TROBADA GRAPADA A L'INFORME

El nombre d'afectats continua creixent de manera exponencial: s'han documentat 23 casos d'investigadors, tècnics i personal administratiu. Tots ells amb símptomes idèntics: formigueig cutani persistent, protuberàncies subcutànies, alteracions del comportament.

Per ordre judicial, aquest document ha estat classificat com a material potencialment perillós. El soterrani del departament de Biologia ha estat evacuat i precintat.

Si experimenta pessigolleig cutani persistent, cremi aquest document immediatament. Començo a notar un formigueig a l'avantbraç esquerre...